

Arrest

nr. 193 644 van 13 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 januari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DER HAERT, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 9 december 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Raadpleging van 'Eurodac' leert dat de vingerafdrukken van verzoekende partij op 7 november 2016 in Polen werden geregistreerd in het kader van een asielaanvraag.

1.3. Verzoekende partij wordt in het kader van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna: de Dublin III-verordening) gehoord op 28 december 2016.

1.4. Op 2 januari 2017 richten de Belgische overheden een terugnameverzoek aan de Poolse overheden in toepassing van artikel 18, lid 1, (c) van de Dublin III-verordening.

1.5. Op 10 januari 2017 stemmen de Poolse overheden uitdrukkelijk in met de terugname van verzoekende partij.

1.6. Op 19 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, waarvan verzoekende partij op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam : S.

voornaam : Y

(....)

nationaliteit : Russische Federatie

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 09.12.2016 asiel in België, samen met een minderjarige en meerderjarige zoon. Wat haar identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene haar binnenlands paspoort, de geboorteakte en het binnenlands paspoort van haar minderjarige zoon voor.

Uit het vingerafdrukkenonderzoek is gebleken dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 07.11.2016 geregistreerd werden in het kader van een asielaanvraag.

De betrokkene, staatsburger van de Russische Federatie, werd gehoord op 28.12.2016 en verklaarde dat ze Tsjetsjenië op 22 of 23 oktober 2016 verliet om via Moskou naar Wit-Rusland te reizen om op 07.11.2016 het grondgebied van de Lidstaten in Polen te betreden. Op die dag werden de vingerafdrukken van de betrokkene geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat ze er effectief een asielaanvraag indiende, maar dat ze dezelfde dag nog is doorgereisd via Tsjechië en Duitsland om op 08.11.2016 in België aan te komen. In België diende de betrokkene op 09.12.2016 een asielaanvraag in, samen met een minderjarige en meerderjarige zoon.

Op 02.01.2017 werd een overnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die op 10.01.2017 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor overname van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat ze voor België koos omdat haar derde zoon er woont, evenals schoonfamilie. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Polen omdat het er voor hen niet veilig is, omdat er veel verklikkers zijn.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, een in België verblijvende zoon te hebben, evenals schoonfamilie. De betrokkene gaf aan dat een meerderjarige zoon als erkend vluchteling in België verblijft. Daarnaast maakte ze gewag van een in België verblijvende schoonmoeder, schoonbroer en schoonzus. Raadpleging van de gegevensdatabank toonde aan dat de meerderjarige zoon van de betrokkene, S.R. genaamd, op 28.10.2009 een asielaanvraag indiende in België en op 18.11.2010 het

statuut van erkend vluchteling toegekend kreeg. Bovendien bleek dat de schoonmoeder, schoonbroer en schoonzus allen eveneens het statuut van erkend vluchteling bezitten.

Betreffende de aanwezigheid van de zoon, de schoonmoeder, schoonzus en schoonbroer van de betrokkene, wensen we er op te wijzen dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zoon, schoonmoeder, schoonzus en schoonbroer van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Vooreerst merken we op dat, wat de schoonmoeder, schoonzus en schoonbroer van de betrokkene betreft, dat deze niet onder het toepassingsgebied vallen wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Wat de zoon van de betrokkene betreft, merken we vooreerst op dat we niet in het bezit gesteld zijn van een schriftelijke verklaring zoals hierboven aangegeven. Daarnaast merken we op dat de betrokkene tijdens haar verhoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We benadrukken bovendien dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kind een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene of haar zoon in hun hoedanigheid van verzoekers van internationale bescherming in Polen niet de nodige bijstand en zorgen zullen kunnen verkrijgen. We verwijzen dienaangaande ook naar het rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse NGO Helsinki Foundation for Human Rights en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date tot 13 november 2015; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier), waarin benadrukt wordt dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers ("Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance granted in institutions contracted by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers", pagina 60).

We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar zoon en haar zou bestaan en dat de zoon van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van

Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Polen die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene gaf, zoals vermeld, aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Polen omdat het er naar eigen zeggen niet veilig is voor hen, omdat er veel verklikkers zouden zijn. We wijzen er op dat de betrokkene zich uitdrukte in algemeen vage bewoordingen, zonder concreet aan te geven op welke manier er volgens haar een reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Derhalve vormt het door de betrokkene ingeroepen argument ons inziens geen rechtvaardiging voor een verzet tegen een overdracht aan Polen.

We benadrukken dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Bovendien stemde Polen op 10.01.2017 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. De betrokkene zal na overdracht in Polen een asielaanvraag kunnen indienen en deze aanvraag zal door de Poolse instanties op zijn merites worden beoordeeld. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We verwijzen ook naar het AIDA-rapport over Polen waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen ("There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees", AIDA-rapport, pagina 24 en "In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal", pagina 25). Er zijn derhalve ons inzien geen redenen om te besluiten dat de betrokkene geen toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat zij niet de aan haar

hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien deze een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 62, alinea 1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen vanzelfsprekend in detentie zal worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 43, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We zijn dan ook van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het loutere feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling van asielzoekers niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot het besluit te komen dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van:

“- Artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden

- Artikel 1 en 33 van het Verdrag van Geneve betreffende de status van vluchtelingen

- Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie,

- Artikel 3 van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend

- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen

- Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en het verwijderen van de vreemdelingen

- Beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder, het rechtsmatige vertrouwensbeginsel, het beginsel van redelijkheid, het beginsel van zorgvuldigheid en het beginsel van behoorlijke analyse gelet op alle elementen

Overwegende dat de bestreden beslissing gesticht is op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18.1 (c) van de Dublin III verordening;

Dat verwerende partij van oordeel is dat Polen de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;

a) Stuk 1 van het middel: de persoonlijke situatie van verzoekster en haar kinderen

Overwegende dat de tegenpartij stelt dat : "Wat de zoon van de betrokkene betreft, merken we vooreerst op dat we niet in het bezit gesteld zijn van een schriftelijke verklaring zoals hierboven aangegeven" ;

Dat dit echter fout is, daar op 18.01.2017, de raadsman van verzoekster een fax heeft gestuurd met dergelijke schriftelijke verklaring ;

Dat Mevrouw S et haar kinderen in deze verklaring duidelijk verzoeken dat hun asielaanvraag in België behandeld zou worden daar de zoon van Mevrouw, R hier verblijft en zij samen een gezinsleven hebben in de zin van artikel 8 van het EVRM ;

Dat met dit element echter geen rekening gehouden werd bij het nemen van de bestreden beslissing ;

Dat DVZ inderdaad nooit naar deze fax verwijst in de bestreden beslissing ;

Dat alles erop wijst dat de tegenpartij met deze verklaring dus geen rekening gehouden heeft;

Dat DVZ dus het beginsel van redelijkheid, het beginsel van zorgvuldigheid en het beginsel van behoorlijke analyse gelet op alle elementen schendt alsook artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en het verwijderen van de vreemdelingen ;

Dat DVZ ook artikel 8 van het EVRM schendt ;

b) Stuk 2 : het bestaan van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en m.b.t de opvang- en onthaalvoorzieningen in Polen

1.

Overwegende dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met artikel 3.2, al.2 en 3 van de Dublin III Verordening, de welke bepaalt:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat"

Dat, in toepassing van het Europees rechtspraak en du Dublin III verordening, verzoekster niet mag overgemaakt worden naar een lidstaat waar zij het risico loopt tot behandelingen die een schending vormen van artikel 3 EVRM wegens systematische en/of structurele tekortkomingen zowel i.v.m het asielprocedure als met de onthaal- en opvangvoorzieningen van de kandidaat-vluchtelingen.

Dat, in casu, Polen niet als de bevoegde lidstaat beschouwd kan worden voor de behandeling van de aanvraag tot internationale bescherming van verzoeker omwille van de structurele en systematische tekortkomingen in de asielprocedure van de kandidaat-vluchtelingen en hun opvang;

Dat deze tekortkomingen bevestigd zijn door verschillende objectieve informatiebronnen;

Dat verzoekster U deze bronnen zal voorstellen en, ten gevolge, U zal aantonen dat Polen niet als de bevoegde lidstaat beschouwd kan worden;

2.

Overwegende dat, verwerende partij schrijft: 'We benadrukken dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt;

Dat het arrest M.S.S. van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM"), en het arrest NS van de Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna "HJEU") een einde hebben gezet aan het automatisch vermoeden van de eerbiediging van de rechten van de mens door elk lidstaat wegens het louter feit dat de Staat het EVRM heeft ondertekend;

Dat de risico tot een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM in concreto onderzocht moet worden door verwerende partij;

Dat dit duidelijk onvoldoende geanalyseerd werd door de tegenpartij, die naar slechts één rapport verwijst om zijn motivatie te staven, namelijk het AIDA-rapport ;

Dat de tegenpartij verder - zoals infra geanalyseerd zal worden - een éézijdige lezing maakt van dit rapport ;

Dat de tegenpartij dus verschillende beginselen van behoorlijk bestuur schendt, waaronder, het rechtsmatige vertrouwensbeginsel, het beginsel van redelijkheid, het beginsel van zorgvuldigheid en het beginsel van behoorlijke analyse gelet op alle elementen ;

Overwegende dat verwerende partij schrijft: "Er zijn derhalve ons inzien dan ook geen redenen om te besluiten dat de betrokkene na overdracht aan de Poolse instanties geen toegang zal krijgen tot de procédures inzake asiel en internationale bescherming ' ;

Dat de verwerende partij meermaals verwijst naar het AIDA-rapport over Polen in de bestreden beslissing en zelfs passages citeert uit dit rapport ;

Dat men in dit rapport echter ook leest dat : "Asylum seekers returned under the Dublin procedure are considered economic migrants rather than persons in need of international protection. The main argument raised in negative decisions is that an asylum seeker tried to improve their economic status instead of accepting the protection guaranteed by the first safe country they entered (irrespective of what the reasons for leaving Poland for another Member State were)" (p.25).

(Vrije vertaling : Asielzoekers teruggekeerd onder de Dublin-verordening, worden beschouwd als economische migranten in plaats van personen die internationale bescherming behoeven. Het belangrijkste argument gebruikt in negatieve beslissingen is dat een asielzoeker zijn economische status probeerde te verbeteren in plaats van de bescherming die door het eerste veilige land waar ze ingekomen zijn te aanvaarden (ongeacht wat de redenen waren voor het verlaten van Polen voor een andere lidstaat) ;

Dat de verwerende partij dus duidelijk een éézijdige lezing maakt van de rapporten die hij aanhaalt om zijn beslissing te staven ;

Dat dit des te frappanter is daar de tegenpartij zich bijna exclusief op dit rapport staft om de maatregel te motiveren ;

Dat deze passage echter rechtstreeks de Dublin-returnees betreft en dus uiterst belangrijk is ten opzichte van de genomen maatregel ;

Dat de tegenpartij zich dus niet heeft geleverd aan een afdoende analyse gelet op alle pertinente elementen ;

Overwegende dat er dus een groot risico bestaat dat de asielaanvraag van verzoekster niet grondig geanalyseerd zal worden, daar de Poolse instanties ervan uitgaan dat Mevrouw enkel voor economische redenen haar land is weggevlucht ;

Dat het AIDA-rapport duidelijk maakt dat dit het geval is, ongeacht de echte redenen waarom een asielzoeker Polen verlaten heeft ;

Dat verzoekster Polen verlaten heeft niet om economische redenen, maar omdat haar man haar twee kinderen ontvoerd had ;

Dat er dus een grote kans bestaat dat de asielaanvraag van verzoekster negatief zal worden afgesloten en dat verzoekster naar Rusland zal worden overgedragen zonder een grondige analyse van haar asielmotieven en de redenen waarom zij Rusland verlaten heeft ;

Dat een terugkeer naar Rusland zonder grondige analyse van haar asielmotieven een schending zou vormen van artikel 1 van het Verdrag van Geneve alsook artikel 33 van het Verdrag van Geneve dat bepaalt dat : "Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging" ;

Dat een terugkeer naar Rusland verzoekster zou blootstellen aan een reëel risico onderworpen te worden aan behandelingen strijdig met artikel 3 van het EVRM ;

c) Stuk 3 van het middel: situatie van Tsjetsjeense asielzoekers in Polen

1.

Overwegende dat verzoeker van Tsjetsjeense origine is ;

Dat in zijn fax van 18.01.2017, de raadsman van verzoekster duidt op het verhoogd risico op slechte behandelingen voor personen van Tsjetsjeense afkomst in Polen ;

Dat de tegenpartij echter nergens in de bestreden beslissing over de afkomst van verzoekster spreekt en antwoordt op de argumenten aangehaald door de raadsman van verzoekster in voormelde fax ;

Dat dit nochtans een determinerend element is waarmee de tegenpartij helemaal geen rekening gehouden heeft ;

Dat de tegenpartij dus duidelijk het beginsel van redelijkheid, het beginsel van zorgvuldigheid en het beginsel van behoorlijke analyse gelet op alle elementen schendt alsook artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en het verwijderen van de vreemdelingen ;

2.

Overwegende dat men in het voormelde AIDA-rapport leest dat ;

Dat men inderdaad leest dat : "Generally, the situation in Chechnya has been considered stable for some time and it happens that country of origin information is taken into account only selectively. The authorities' position is that if there were no persecutions in the past, it cannot be argued that there can be a well-founded fear of persecutions upon return. Witness statements of other Chechens are not taken into account, as they are found not credible, since the members of the community are generally willing to testify in favour of one another. The Internal Flight Alternative (existing possibility to live in another part

of Russian Federation) is raised in negative decisions, without giving due consideration of the personal situation of an applicant (vulnerable persons: elderly persons, single women with children) '.

(Vrije vertaling : In het algemeen, wordt Tsjetsjenië al enige tijd als stabiel beschouwd en het gebeurt dat COI selectief in aanmerking wordt genomen. Het standpunt van de autoriteiten is dat als er geen vervolgingen in het verleden waren, er niet kan worden gesteld dat er een gegronde vrees voor vervolging is bij terugkeer. Getuigenverklaringen van andere Tsjetsjenen worden niet in aanmerking genomen, aangezien ze niet als geloofwaardig worden beschouwd, omdat de leden van de gemeenschap over het algemeen bereid zijn te getuigen ten gunste van een ander. De binnenlandse vlucht alternatief (bestaande mogelijkheid om te leven in een ander deel van de Russische Federatie) werd gebruikt in negatieve beschikkingen, zonder inachtneming van de persoonlijke situatie van de aanvrager (kwetsbare groepen: ouderen, alleenstaande vrouwen met kinderen).

Dat de tegenpartij hier duidelijk verschillende beginselen van behoorlijk bestuur schendt, onder meer het rechtsmatige vertrouwensbeginsel, het beginsel van redelijkheid, het beginsel van zorgvuldigheid en het beginsel van behoorlijke analyse gelet op alle elementen ;

3.

Overwegende dat Polen het principe van non-refoulement aangaande Tsjetsjenen schendt ;

Dat men zo leest in een artikel van 31.08.2016 dat (stuk 5) :

« Cette semaine la Pologne a refusé de laisser traverser la frontière de l'UE à 200 Tchétchènes du Bélarus. Le Ministre de l'Intérieur polonais Mariusz Blaszczak a dit à la télévision que, tant que le parti conservateur Droit et Justice était au pouvoir « nous n'exposerons pas la Pologne à la menace du terrorisme. » »

(Vrije vertaling : Deze week weigerde Polen 200 Tsjetsjenen de EU-grens met Wit- Rusland te laten steken. De Poolse minister van Binnenlandse Zaken Mariusz Błaszczyk zei op de televisie dat zolang de conservatieve Recht en Rechtvaardigheid partij aan de macht was "we Polen niet zullen blootstellen aan de dreiging van terrorisme") ;

Dat de Poolse regering er dus duidelijk van uit gaat dat alle Tsjetsjenen terroristen zijn, zonder prelabel onderzoek van hun dossier ;

Dat dit dus duidelijk een schending uitmaakt van artikel 1 en 33 van het Verdrag van Geneve alsook artikel 3 van het EVRM ;

Dat dit bevestigd wordt door andere artikels :

Dat men zo leest men in een artikel "Fleeing Chechen Refugees Reported Trapped on Polish Border" van 8.09.2016 (stuk 7) dat :

"Poland's nationalist government has pursued an anti-refugee policy since coming to power in November last year and has faced accusations of xenophobia.

All of those interviewed by Belsat denied coming to Poland for economic reasons. "There, in Chechnya, there is no way to live. You have a friend one day and the next he can get abducted, " said Abdullah, one of the men in the group. "We are telling them [Polish border guards] why we're leaving but they are not listening, " said another.

"They are calling us terrorists. What kind of terrorists are we?" one Chechen woman told Belsat. Another woman told reporters that the group, including a large number of children, had not received any help aside from "the Belarusian Red Cross and Polish and Belarusian drivers. ""

(Vrije vertaling : de Poolse nationalistische regering heeft een anti-vluchteling beleid, sinds hij aan de macht gekomen is in november vorig jaar en werd beschuldigd van vreemdelingenhaat.

Al die die geïnterviewd werden door Belsat ontkenden naar Polen te komen om economische redenen. "Daar, in Tsjetsjenië, is er geen manier om te leven. Je hebt één dag een vriend en de volgende kan hij

ontvoerd worden zei Abdullah, een van de mannen in de groep. "We vertellen hen [Poolse grenswachten] waarom we vertrekken, maar ze luisteren niet," zei een ander.

"Ze noemen ons terroristen. Wat voor soort terroristen zijn wij? " vertelde een Tsjetsjeense vrouw aan Belsat. Een andere vrouw vertelde aan verslaggevers dat de groep, waaronder een groot aantal kinderen, geen hulp hadden gekregen afgezien van "het Wit-Russische Rode Kruis en de Poolse en Wit-Russische chauffeurs. "

Dat deze artikels duidelijk maken dat Tsjetsjeense asielzoekers het Pools grondgebied niet mogen binnentreden omdat zij aanzien worden als terroristen ;

Dat Polen dus een discriminerend beleid heeft aangaande Tsjetsjeense asielzoekers ;

Dat Polen duidelijk haar internationale plichten krachtens de internationale verdragen schendt;

Dat Polen duidelijk artikel 3 van het EVRM schendt jegens Tsjetsjeense asielzoekers ;

Overwegende dat men verder leest in een artikel "Forgotten Refugees: Chechen asylum seekers in Poland" van 11.02.2016 (stuk 6) dat :

"In 2009, with the war in Chechnya having ended, the situation changed dramatically. The number of positive decisions was 321 from 5726 applications (overall 6percent: with 100 having been granted refugee status, 173 receiving subsidiary protection status, and 48 people were classified as entitled to "tolerated stay"). From 2009 on, most Chechen newcomers were no longer considered to be war refugees despite the brutality of the Russian-supported oppressive regime in Chechnya. Last year, the Polish state received 4112 asylum applications from Russia. The authorities approved 252 of them (Overall 6 per cent: with 13 granted refugee status, 37 granted subsidiary protection, and 202 granted temporary stay.)"

(Vrije vertaling : In 2009, met het einde van de oorlog in Tsjetsjenië, is de situatie drastisch veranderd. Het aantal positieve beslissingen was 321 op 5726 aanvragen (totaal 6 procent: met 100 die de status van vluchteling kregen, 173 de subsidiaire bescherming, en 48 mensen werden geclassificeerd als hebbende het recht op een "gedoogd verblijf"). Vanaf 2009 werden de meeste Tsjetsjeense nieuwkomers niet langer beschouwd als oorlogsvluchtelingen, ondanks de brutaliteit van het Russisch ondersteunde onderdrukkende regime in Tsjetsjenië. Vorig jaar heeft de Poolse staat 4112 asielaanvragen uit Rusland ontvangen. De autoriteiten hebben 252 van hen goedgekeurd (totaal 6 procent. Met 13 toekenningen van de vluchtelingenstatus, 37 subsidiaire bescherming en 202 "tijdelijk verblijf) "

Dat men in hetzelfde artikel leest :

"Mr. Jacek Bialas, lawyer of the Helsinki Foundation for Human Rights in Poland, said the official decisions in the case of the Chechens are problematic. "There are many cases which should have been considered positively in my opinion, but they got the rejection decision more than once".

(Vrije vertaling : De heer Jacek Bialas, advocaat van de Helsinki Foundation for Human Rights in Polen, zei dat de officiële beslissingen in het geval van de Tsjetsjenen problematisch zijn. "Er zijn veel zaken die in mijn mening positief moeten worden overwogen, maar ze kregen meer dan één keer een negatieve beslissing) ;

Dat deze passages het AIDA-rapport staven en nogmaals aanduiden dat Polen een discriminerende houding hanteert jegens Tsjetsjeense asielzoekers ;

Dat een terugkeer van verzoekster dus duidelijk een risico met zich meebrengt van behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, daar de asielaanvraag van verzoekster niet grondig behandeld en geanalyseerd zal worden door de Poolse instanties ;

d) Stuk 4 : schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij

1. Overwegende dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 de formele motiveringsplicht van tegenpartij bepalen;

Dat artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat alle administratieve beslissingen met reden omkleed zijn;

Dat de motivering verzoeker moet toelaten de reden(en) te begrijpen, zowel in feiten als in rechte, van de maatregel die tegenover hem word genomen;

Dat de wet van 29 juli 1991 de formele motiveringsplicht verstrengt;

Dat de studie van UNHCR "Beyond the proof- Credibility Assessment in EU Asylum Systems" stelt dat de individuele en contextuele omstandigheden in overweging genomen moeten worden bij het onderzoek van elke asielaanvraag;

Dat door de formele (of uitdrukkelijke) motivering " worden deze redenen veruitwendigd door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen" ;

Dat de bestreden beslissing dient niet op alle rechtsmiddelen te antwoorden, maar wel, ten minste, op de determinerende;

Dat de determinerende rechtsmiddelen of motieven diegene zijn die hoofdzakelijk de beslissing schragen;

Dat de motieven van de beslissing voldoende draagkrachtig moeten zijn;

Dat de motieven van de beslissing steun moeten vinden in het administratief dossier van de tegenpartij en op de bekende feiten van de zaak;

Dat in geval de motieven in de bestreden beslissing geen steun vinden in het dossier, dan moet de motivering als onvoldoend beschouwd worden;

Dat verwerende partij zich niet kan tevredenstellen door de verklaringen van betrokkene af te wijzen op basis van louter subjectieve appreciatie;

2. Overwegende dat de raadsman van verzoekster op 18.01.2017 een schriftelijke tussenkomst heeft gedaan, vragende dat de behandeling van het dossier van verzoekster door de Belgische instanties zou gebeuren;

Dat de tegenpartij nergens in de bestreden beslissing verwijst naar deze tussenkomst ;

Dat met deze tussenkomst waarschijnlijk gewoonweg geen rekening gehouden werd ;

Dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht van verwerende partij, zoals bepaalt in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandeling, schendt en, ten gevolge, vernietigd moet worden, en de uitvoering ervan, geschorst zijn;"

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (Rvs 11 december 2015, nr. 233 222). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De motieven van de bestreden beslissing aangaande de verzoekende partij kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen, zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke bepalingen, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18, lid 1, c) van de Dublin III-verordening aangegeven dat Polen de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat is. De bestreden beslissing bevat tevens een motivering in feite: er wordt op uitvoerige wijze toegelicht dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag aangezien verzoekster in Polen reeds een asielaanvraag heeft ingediend. Verwerende partij licht tevens concreet toe waarom er in verzoeksters geval geen reden is om toepassing te maken van artikelen 9, 10, 11, 15, 16(1), 17(1) en 17(2) van de Dublin III-verordening en daarenboven wordt ook nagegaan of verzoekster aannemelijk heeft gemaakt dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht, in zoverre aangevoerd, blijkt niet.

Verzoekende partij stelt verder dat er niet wordt geantwoord op de argumenten die werden uiteengezet in het schrijven van haar raadsman, verzonden bij fax van 18 januari 2017

De verwerende partij zet in haar nota met opmerkingen het volgende uiteen:

“Verzoekster stelt vooreerst er niet werd geantwoord op de argumenten die werden uiteengezet in het schrijven van de raadsman. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat voormeld schrijven, dat gedateerd is op 17 januari 2017, werd doorgefaxt op 18 januari 2017 om 17u53 en dus na de kantooruren zoals blijkt uit de fax zelf. Terwijl verzoekster op de hoogte was dat zij zich de volgende dag, zijnde op 19 januari 2017 om 8u ‘s ochtends diende aan melden bij verwerende partij zoals blijkt uit de bijlage 26: “Dient terug te komen om 8.00uur op 19/01/17”. De thans bestreden beslissing werd die dag ter kennis gebracht aan verzoekster, zoals zij zelf aangeeft in haar verzoekschrift. Het is geenszins kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig van verwerende partij geen rekening te hebben kunnen houden met een schrijven dat slechts na de kantooruren per fax werd overgemaakt de avond voordat de thans bestreden beslissing ter kennis werd gebracht aan verzoekster, terwijl verzoekster er van op de hoogte was dat zij zich op 19 januari 2017 om 8u diende aan te bieden.

Los van de vraag of de verzoekster of haar raadsman diligent hebben gehandeld met het doorsturen van de informatie, dient dus te worden vastgesteld dat die informatie niet tijdig voorlag aan verwerende partij op het moment dat zij de bestreden beslissing nam. De Raad treedt op als annulatierechter zodat de regelmatigheid van de bestreden beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die niet ter kennis waren van verwerende partij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Nu verwerende partij niet op de hoogte was noch kon zijn van de thans aangebrachte informatie, kan geen schending blijken van de formele motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.”

Wanneer de verzoekende partij goed op de hoogte was van het feit dat zij op 19 januari 2017 om 9 uur een beslissing in het kader van de Dublin-procedure zou ontvangen en de raadsman er toch voor kiest om na de kantooruren op 18 januari 2017 nog een aanvullende fax te versturen zonder de gemachtigde tijdens de kantooruren op enige wijze op de hoogte te brengen dat hij aanvullende informatie kon verwachten, kan verzoekende partij niet redelijkerwijze verwachten dat er met die fax nog rekening zou worden gehouden. Verzoekende partij licht trouwens niet toe waarom zij niet in de mogelijkheid was om deze aanvullende fax op een vroeger tijdstip te versturen naar de gemachtigde, en maakt derhalve niet aannemelijk dat er enige overmacht aan de basis ligt van het niet-diligente en laattijdig handelen van haar raadsman.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

3.3. Doordat verzoekende partij inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing, zal het middel verder worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van familieleden in België zoals hij hiervan tijdens het Dublingehoor van verzoekende partij op 28 december 2016 in kennis werd gesteld. In de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, een in België verblijvende zoon te hebben, evenals schoonfamilie. De betrokkene gaf aan dat een meerderjarige zoon als erkend vluchteling in België verblijft. Daarnaast maakte ze gewag van een in België verblijvende schoonmoeder, schoonbroer en schoonzus. Raadpleging van de gegevensdatabank toonde aan dat de meerderjarige zoon van de betrokkene, S.R. genaamd, op 28.10.2009 een asielaanvraag indiende in België en op 18.11.2010 het statuut van erkend vluchteling toegekend kreeg. Bovendien bleek dat de schoonmoeder, schoonbroer en schoonzus allen eveneens het statuut van erkend vluchteling bezitten.”*

3.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, kan algemeen worden gesteld dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt evenwel vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip gezinsleven niet, dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Zulk kerngezin wordt beschreven in artikel 2, g) van de Dublin III-verordening, dat het volgende stelt:

„gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

— *de minderjarige kinderen (eigen onderlijning) van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;*
— *indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;*
— *indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;”*

Dienaangaande stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing vast:

“Betreffende de aanwezigheid van de zoon, de schoonmoeder, schoonbroer en schoonzus van de betrokkene, wensen we er op te wijzen dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zoon, schoonmoeder, schoonzus en schoonbroer kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als “gezinslid”, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.”

Dit wordt op zich niet betwist door verzoekende partij en vindt steun in het administratief dossier. Dat in de fax van 18 januari 2017 de gemachtigde zou zijn verzocht om de asielaanvraag in België te behandelen omdat verzoeksters zoon hier verblijft, doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde er niet toe gehouden was om artikelen 9 en 10 van de Dublin III-verordening – die enkel van toepassing zijn op gezinsleden zoals omschreven in artikel 2, g) van deze verordening – toe te passen.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgen.

Verzoekende partij haalt aan dat haar zoon, een erkend vluchteling, in België verblijft en dat zij samen een gezinsleven hebben. Opdat dit gezinsleven tussen verzoekende partij en haar zoon evenwel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, dient in casu een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond.

In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde naar discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen in de Dublin III-verordening en stelt hij dat *“de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014”*. Verder onderzoekt de gemachtigde de mogelijke toepassing van artikel 16, lid 1 van de Dublin III-verordening. Dit artikel bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoekende partij bij haar kind, broer of zus of ouder kan blijven indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoekende partij afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoekende partij. Artikel 16, lid 1 stelt hierbij als voorwaarden dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moet verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

Artikel 16, lid 1 van de Dublin III-verordening verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden.

Aldus houdt artikel 16, lid 1 van de Dublin III-verordening een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een gezinsleven, waarbij bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen gezinsleden – die niet vallen onder de in artikel 2, g) van de Dublin III-verordening vermelde categorieën – en het gezinslid dat reeds in een lidstaat verblijft, worden vereist.

Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in artikel 16, lid 1 van de Dublin III-verordening (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat de zoon van verzoekende partij wettig in België verblijft en dat de familiale band reeds aanwezig was in Rusland. De gemachtigde heeft echter vastgesteld dat op grond van de verklaringen van de verzoekende partij en de elementen in het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid bestaat tussen verzoekende partij en haar in België verblijvende zoon. De gemachtigde motiveert: *“Daarnaast merken we op dat de betrokkene tijdens haar verhoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We benadrukken bovendien dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kind een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. (...) We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar zoon en haar zou bestaan en dat de zoon van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.”*

Dat er geen objectieve elementen voorliggen die een situatie van afhankelijkheid, zoals gedefinieerd in artikel 16, lid 1 van de Dublin III-verordening, aantonen tussen verzoekende partij en haar zoon vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoekende partij niet betwist.

Waar verzoekende partij verwijst naar de fax van 18 januari 2017, gaat zij er aan voorbij dat artikel 16, lid 1 vereist dat *“betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen”*, met name voor de afhankelijke personen te zorgen. In zoverre verzoekende partij voorhoudt afhankelijk te zijn van haar zoon in België, diende er dus een verklaring van haar zoon te worden voorgelegd waar hij schriftelijk bevestigt voor verzoekende partij te willen zorgen. In het administratief dossier is zulke verklaring niet terug te vinden. De gemachtigde kon dan ook terecht vaststellen: *“Wat de broer van de betrokkene betreft, merken we vooreerst op dat we niet in het bezit gesteld zijn van een schriftelijke verklaring zoals hierboven aangegeven.”*

De fax van 18 januari 2017, die niet tijdig werd voorgelegd aan de gemachtigde, bevat overigens in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert géén *“dergelijke schriftelijke verklaring”* van haar zoon en doet dus ook geen afbreuk aan de terecht vaststelling van de gemachtigde.

Op grond van de verklaringen van de verzoekende partij en de elementen van het dossier kon de gemachtigde dan ook redelijkerwijze besluiten dat er geen daadwerkelijke relatie van afhankelijkheid blijkt tussen verzoekende partij en haar zoon.

Uit voormelde vaststelling kan verder worden geconcludeerd dat, gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar meerderjarige zoon die in België verblijft, de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekende partij en haar zoon niet kan vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan om voormelde redenen niet worden aangenomen.

3.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met

artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 in fine).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Het EHRM heeft verder gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het Unierechtelijke positieve recht en dat bij de beoordeling van de graad van ernst die wordt vereist door artikel 3 van het EVRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkenen die behoren tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan bijzondere bescherming.

Deze vereiste van bijzondere bescherming ten aanzien van asielzoekers geldt des te meer wanneer specifieke noden en extreme kwetsbaarheid gelden, met name wanneer er kinderen betrokken zijn (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 119).

Specifiek met betrekking tot de overdracht van asielzoekers in het kader van de Europese Dublin-reglementering concludeerde het Hof van Justitie dat een asielzoeker niet aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze reglementering mag worden overgedragen wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen (HvJ 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, §94).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat worden bijgevolg slechts verhinderd indien, ofwel ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, ofwel de elementen specifiek aan het profiel van een verzoeker (zoals het geslacht, de duur van de behandeling en de mentale en lichamelijke effecten ervan en de gezondheidstoestand) van die aard zijn dat ernstig moet worden gevreesd dat deze verzoeker in het bijzonder die aan deze lidstaat wordt overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling zal ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. De bewijslast ter zake ligt in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.7. Verzoekende partij meent dat Polen niet als verantwoordelijke lidstaat kan worden beschouwd omwille van structurele en systematische tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen. Zij stelt dat dit wordt bevestigd door *“verschillende objectieve informatiebronnen”* en uit kritiek op het feit dat de gemachtigde in de bestreden beslissing slechts naar één rapport verwijst, met name *“European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report : Poland, 13 november 2015”* (hierna: AIDA-rapport), waarvan dan ook nog een eenzijdige lezing wordt gemaakt. In het bijzonder wijst verzoekende partij erop dat uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers die terugkeren onder de Dublin-procedure in Polen als economische migranten worden beschouwd en een negatieve beslissing krijgen (AIDA-rapport, p. 25). Verzoekende partij leidt daaruit af dat er een groot risico bestaat dat haar asielaanvraag niet grondig zal worden geanalyseerd en dat de Poolse overheden ervan uit zullen gaan dat zij enkel om economische redenen uit haar land is weggevlucht. Zij wijst erop dat *“verzoeker Polen verlaten heeft niet om economische redenen, maar omdat haar man haar twee kinderen ontvoerd had ; Dat er dus een grote kans bestaat dat de asielaanvraag van verzoeker negatief zal worden afgesloten en dat verzoeker naar Rusland zal worden overgedragen zonder een grondige analyse van haar asielmotieven en de redenen waarom zij Rusland verlaten heeft”* en meent dat een terugkeer naar Rusland een schending inhoudt van de artikelen 1 en 33 van het VN Vluchtelingenverdrag.

3.8. Verzoekende partij betwist niet dat zij in Polen een asielaanvraag heeft ingediend. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 18, lid 1, c) van de Dublin III-verordening. Uit deze bepaling volgt dat de terugnemende lidstaat verplicht is het in Polen ingediende verzoek om internationale bescherming dat nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing af te ronden ofwel de mogelijkheid moet verschaffen aan verzoekende partij om een nieuw verzoek in te dienen zonder dat dit wordt behandeld als een volgend verzoek in de zin van richtlijn 2013/32/EU. Er wordt in de bestreden beslissing benadrukt dat de Poolse overheden op 10 januari 2017 uitdrukkelijk instemden met het verzoek om terugname en dat de asielaanvraag door de Poolse overheden op zijn merites zal worden beoordeeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en het internationaal recht en die ook gelden in de andere lidstaten. Verzoekende partij betwist niet dat zij na haar terugname op grond van artikel 18, lid 1, c) van de Dublin III-verordening een asielverzoek in Polen zal kunnen indienen.

Verzoekende partij citeert een passage uit het voormelde AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat Dublin-terugkeerders niet zelden worden beschouwd als economische migranten, omdat zij zich niet in het eerste mogelijke land onder internationale bescherming hebben gesteld.

De Raad wijst erop dat uit de bedoelde passage, in het licht van het geheel aan informatie, geen beperking blijkt in de toegang tot de asielprocedure. Uit AIDA-rapport blijkt uitdrukkelijk dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen (*“There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees”*, AIDA-rapport, pagina 24 en *“In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal”*, pagina 25), hetgeen in de bestreden beslissing tevens wordt benadrukt.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing en het AIDA rapport dat Dublin-terugkeerders recht hebben op de beroepsmogelijkheden die open staan tegen negatieve beslissingen inzake een asielaanvraag. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij zich niet in rechte zou kunnen verzetten mocht er worden geargumenteed dat zij een economische migrant is.

Uit het AIDA-rapport blijkt, ten slotte, hoegenaamd niet dat Dublin-terugkeerders om de voormelde reden nooit enige kans zouden hebben op een vorm van internationale bescherming door de Poolse autoriteiten. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat er in Polen een systematische praktijk zou bestaan die ertoe zou leiden dat Dublin-terugkeerders kansloos zouden zijn wanneer zij internationale bescherming vragen, om reden dat zij worden beschouwd als economische migranten.

In zoverre verzoekende partij bekritiseert dat de gemachtigde zich slechts op het AIDA-rapport baseert, stelt de Raad vast dat zij zelf geen andere rapporten aanbrengt ter staving van het voorgehouden bestaan van *“structurele tekortkomingen in de asielprocedure”*.

Een foutieve of onvolledige lezing van het voormelde AIDA-rapport door de gemachtigde blijkt niet, noch wordt aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“Er [...] dan ook van [moet] worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.”* en dat *“Er [...] dan ook geen redenen [zijn] om te besluiten dat de betrokkene na overdracht aan de Poolse instanties geen toegang zal krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat hij niet de aan zijn hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen.”*

Verzoekende partij weerlegt niet dat haar asielaanvraag op zijn merites beoordeeld zal worden conform internationale en Unierechtelijke standaarden. Bijgevolg maakt zij niet aannemelijk dat er een risico op indirect refoulement naar Rusland bestaat wanneer zij wordt teruggenomen door Polen. Een schending van artikel 3 van het EVRM noch van de artikelen 1 en 33 van het VN Vluchtelingenverdrag bestaat bij terugkeer naar Rusland.

In zoverre verzoekende partij meent dat er ook structurele tekortkomingen zijn in de opvang- en onthaalvoorzieningen in Polen, stelt de Raad vast dat zij deze bewering op geen enkele wijze concreet aantoot of staft en evenmin concreet ingaat op deze motieven in de bestreden beslissing:

“Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We zijn dan ook van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het loutere feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling

van asielzoekers niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot het besluit te komen dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.”

Deze motieven en genuanceerde benadering die steun vinden in het AIDA-rapport van november 2015, worden niet weerlegd door de algemene en niet nader toegelichte beweringen van verzoekende partij.

Ten slotte blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekende partij *“tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Polen die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”*

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij terugname door Polen zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening werd miskend.

3.9. Verzoekende partij klaagt aan dat geen rekening werd gehouden met haar individuele situatie, met name haar Tsjetsjeense herkomst, hoewel de gemachtigde hiervan op de hoogte was, en zij stelt dat geen rekening werd gehouden met de fax van 18 januari 2017 die duidt op een verhoogd risico op slechte behandeling van Tsjetsjenen in Polen.

Wat betreft de fax van 18 januari 2017, verwijst de Raad naar wat hierboven werd gesteld. Wat betreft de Tsjetsjeense herkomst van verzoekende partij en een eventuele slechte behandeling in Polen, merkt de Raad nogmaals op dat verzoekende partij tijdens haar Dublin-gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Polen omwille van haar Tsjetsjeense herkomst die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Uit de bestreden beslissing blijkt weliswaar dat verzoekende partij aangaf *“bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Polen omdat het er naar eigen zeggen niet veilig is voor hen, omdat er veel verklikkers zouden zijn”*. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op redelijke wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij *“zich uitdrukte in algemeen vage bewoordingen, zonder concreet aan te geven op welke manier er volgens haar een reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* De gemachtigde kon dan ook op goede gronden oordelen dat *“het door de betrokkene ingeroepen argument ons inziens geen rechtvaardiging [vormt] voor een verzet tegen een overdracht aan Polen”*.

Verzoekende partij verwijst verder naar een passage uit het AIDA rapport, waaruit blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië *“in het algemeen”* als stabiel wordt beschouwd, waarbij een aantal kanttekeningen worden geplaatst. Deze passage moet evenwel samen worden gelezen met het vervolg ervan op pagina 42 van het rapport waar wordt aangegeven dat *“tot 2009 het louter feit dat men in Tsjetsjenië leeft op zich leidde tot het verkrijgen van een bescherming, maar dat na het stopzetten van militaire acties aldaar er geen rechtvaardiging meer is voor het verlenen van bescherming alleen vanwege de algemene situatie in de regio”*. Dit wordt door verzoekende partij ook niet betwist.

In het AIDA rapport kan derhalve enkel worden gelezen dat de Poolse overheden de algemene situatie op zich in Tsjetsjenië niet meer als een afdoend element beschouwen om bescherming te verlenen nu de militaire acties in 2009 werden stopgezet. Verzoekende partij betwist niet concreet dat de algemene situatie in Tsjetsjenië heden niet meer van die aard is dat de algemene situatie op zich het verlenen van bescherming noodzaakt.

In het AIDA-rapport kan verder niet worden gelezen dat er geen bescherming meer wordt verleend door Poolse overheden aan Tsjetsjenen omwille van elementen eigen aan hun individuele situatie. Het betoog als zouden de Poolse overheden het non-refoulement beginsel schenden ten aanzien van Tsjetsjenen blijkt dan ook niet uit de passage van het AIDA-rapport.

Verzoekende partij verwijst verder nog naar nieuwsberichten van 31 augustus 2016 en 8 september 2016 maar de Raad stelt vast dat deze nieuwsberichten enkel betrekking hebben op Tsjetsjeense asielzoekers die zich aan de Pools-Wit-Russische grens bevinden en wier binnenkomst wordt geweigerd omdat ze als “terroristen” worden beschouwd. Verzoekende partij bevindt zich niet in die situatie daar uit de bestreden beslissing en het administratief dossier op afdoende wijze blijkt dat de Poolse overheden op 10 januari 2017 uitdrukkelijk hebben ingestemd met haar terugname met toepassing van artikel 18, lid 1, c) van de Dublin III-Verordening.

Er liggen dus uitdrukkelijke garanties voor dat de Poolse overheden de verzoekende partij zullen terugnemen en op het grondgebied zullen toelaten, dat haar asielaanvraag zal worden behandeld en dat zij gedurende de behandeling ervan niet zal worden verwijderd en de nodige bijstand en opvang zal verkrijgen. Voormelde artikelen tonen verder niet aan dat de Poolse overheden alle Tsjetsjenen ipso facto als terrorist zullen beschouwen.

Ten slotte verwijst verzoekende partij naar een nieuwsbericht uit 11 februari 2016 waaruit blijkt dat het aantal positieve beslissingen door de Poolse overheden genomen ten aanzien van Tsjetsjeense asielzoekers drastisch is gedaald toen in 2009 de Tsjetsjeense oorlog eindigde.

Uit dit artikel blijkt enkel dat Tsjetsjenen niet langer meer als oorlogsvluchtelingen worden beschouwd. Verzoekende partij betwist niet dat de Tsjetsjeense oorlog is beëindigd.

Verder blijkt uit dit artikel niet dat geen bescherming meer wordt verleend door de Poolse overheden aan Tsjetsjenen omwille van elementen eigen aan hun individuele situatie. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij desgevallend een beroep kan instellen bij de bevoegde Poolse rechtscolleges.

Het gegeven dat het aantal positieve beslissingen is gedaald en dat een advocaat verklaart dat er “*veel zaken [zijn] die naar [zijn] mening positief moeten worden overwogen, maar (...) meer dan één keer een negatieve beslissing [kregen]*” is niet voldoende om aan te tonen de Poolse overheden een zodanig “discriminerend beleid” hanteren ten aanzien van Tsjetsjeense asielzoekers dat zij internationale verplichtingen schenden, met name de artikelen 1 en 33 van het VN Vluchtelingenverdrag of artikel 3 van het EVRM.

3.10. Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar terugname door Polen zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij bij een terugname door Polen omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont op verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure zodanig zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij evenmin een schending van artikel 4 van het Handvest en van de artikelen 1 en 33 van het VN Vluchtelingenverdrag aannemelijk maakt.

Verder is uit de bespreking van het middel niet gebleken dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat deze beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat, wanneer het vertrouwensbeginsel wordt ingeroepen, er sprake dient te zijn van een situatie waarbij de autoriteit aan de betrokkene voorafgaande concrete toezeggingen heeft gedaan, die van aard zijn om in diens hoofde rechtmatige verwachtingen te wekken (cf. RvS 4 februari 2013, nr. 222.367 en RvS 17 september 2015, nr. 232.235).

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekende partij zich niet beroept op enige vaste administratieve praktijk en dat uit nazicht van het administratief dossier geenszins blijkt dat de gemachtigde de minste toezegging heeft verschaft die enige rechtmatige verwachting kon wekken. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES